

Ænciënasterre een land met twee gezichten

Ænciënasterre: de bufferzone tussen Isþar, Ævomé, Æiama Mjale en Trá Mhór

Ænciënasterre, het landschap voor de Grote Verwoesling.

Hoe groot kan de tegenstelling zijn van een Rijk, en dat in een relatief kort tijdsbestek...

Voor de tijd van de Grote Verwoesling, zoals het tijdperk van Heer Valkar en de Demoon Jayazal þans genoemd wordt, was het leven in Ænciënasterre ingrijpend anders dan heden ten dagen. Het klimaat, gematigd tropisch, is de enige overgebleven overeenkomst.



Het woestijnachtige gebied, was eens groen en vruchtbaar. Een onmetelijk Rijk, met immense meren, machtige en grootse rivieren welke het land doorkruisten.

De grootte van het Rijk werd geschat op zo'n slordige 301.318 km², waarvan ongeveer 36% bestond uit water en rawweg 24.691.027 inwoners telde.

Anciënasterre een land met twee gezichten

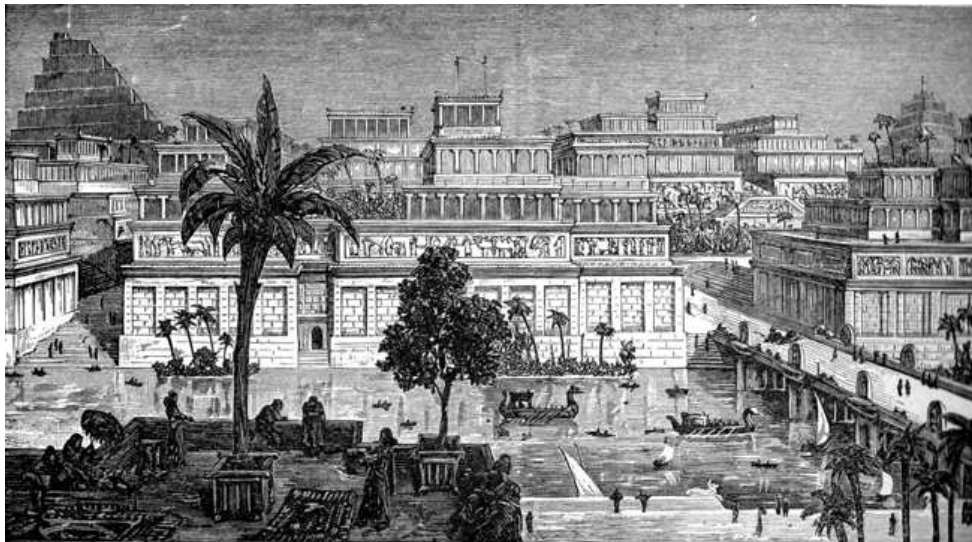
Door de combinatie van ijzige droge lucht vanzelf Avomé en de warmere lichtstroom van de Woorden van Isbar en de grote hoeveelheid aanwezig water, was het klimaat gematigd tropisch te noemen. Gedurende het regenseizoen, regende het exact 2 eclipsen en 2 maansondes dag en nacht aan één stuk door. Deze cyclus herhaalde zich cirkel na cirkel op exact hetzelfde tijdstip, namelijk als de zon zijn hoogste punt had bereikt en de Zuidster op een lijn (horizontaal) stond met de Noordster.

Meren en rivieren hervalden, doch de hoeveelheid neerslag was altijd dermate groot dat tegen het einde van het regenseizoen de rivieren buiten hun oevers traden en gedurende korte tijd grote stukken land onder water zeffen. Tijdens deze overstroming zeffe vruchtbaar slijb zich af waaraan het land zijn vruchtbaarheid te danken had.

Zodra het water zich weer terug trok, trok de boerenbevolking de oevers op om te zaaien en te planten.

In de nabijheid van de rivieren bevonden zich de kolossale paleizen van de Grootvizier en de Kalief, welke tot ver in de wijde omtrek zichtbaar waren.

De paleizen waren omringd door nederzettingen en falloze, rijkelijk versierde, schitterende tempels. Tempels welke qua schoonheid en pracht met gemak konden wedijveren met de bozwwerken van de Elfen in Morget. Fonteinën, beeldhouwd uit de fijnste gesteenten vormden de parel, het hart, van elke nederzetting.



(het paleis van de Grootvizier)

Anciënastërre een land met twee gezichten

Alleen de bouwlijd van een fontein vergde al bijna 4 eclipsen. Zelfs de kerkhoven waren geraffineerd en fijnjes verwerkt in de architectuurstijl van de nederzettingen zodat ze niet op zichzelf stonden maar juist deel uitmaakten van het geheel.

Slechts een handvol Effendie (Meester bouwmeesters), geselecteerd uit de beste der besten uit de gehele Far Kingdoms, waren verantwoordelijk voor het ontwerp en de bouw van al deze schoonheden die Anciënastërre rijk was.

Uit deze Effendie was er slechts één die de paleizen mocht ontwerpen en bouwen.

Deze eer viel te beurt aan de rebelse, eigenlijdse maar tevens briljante jonge man:

Salem Memmed Irfane Moeffi.



Salem stierf op hoge leeftijd kort na het voltooien van zijn laatste meesterwerk: een sieraad. Voor wie dit kleinood bestemd was en of het bewaard gebleven is, dat is tot heden ten dage onbekend. Maar diegene die het ooit vindt, bezit waarlijk iets bijzonders.

Zijn opvolgers zijn nooit in staat geweest zulke schitterende gebouwen te bouwen zoals die van Effendie Salem.

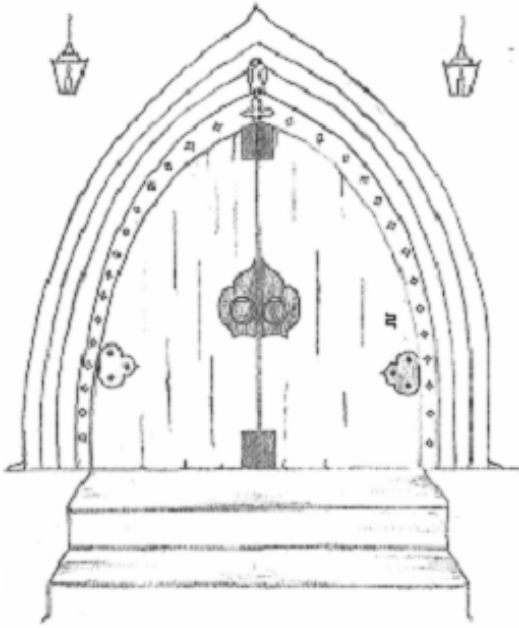
De enige gebouwen die sindsdien nog met kop en schouders figuurlijk boven de rest uit steken zijn die van de Tempel van Hinnidi. Niet dat deze tempels daadwerkelijk groot waren, nee integendeel. Deze tempels vielen nauwelijks op en waren zeker niet als dusdanig herkenbaar.

Althans, niet voor niet gelovigen.

De bouwers van deze tempels moesten uitstekende vaklui geweest zijn. Zeker als men let op het feit dat de eigenlijke tempelruimte zich ekkelijke tienallen meters onder de grond bevond.

Zoals het geloof voorschreef, werkte men uitstekend na zonsondergang aan de bouw van de tempel. Hierdoor vielen de werkzaamheden de rest van de bevolking zelden tot nooit op.

Anciënasterre een land met twee gezichten



De ingang van de tempel werd vaak gecamoufléerd als een stuk rots, of was alleen bereikbaar via een verborgen ingang van bijvoorbeeld een huis of herberg. Alles wat de ware toegang maar kon verballen werd gebruikt. Alleen ingewijden konden feilloos hun weg vinden in een doolhof van gangen welke ook nog eens voorzien waren van allerlei valstrikken, dit om eventuele indringers te weren.

Wat maakte deze tempel dan wel zo groot? Ten eerste: de omvang van haar aanhangers en ten tweede: het fanatisme waarmee de gelovigen hun geloof beleden. Doch waar deze Tempel zijn "beroemdheid" aan te danken heeft is, is de naam die men haar gegeven heeft:

"de Tempel van de fluiserende dood."

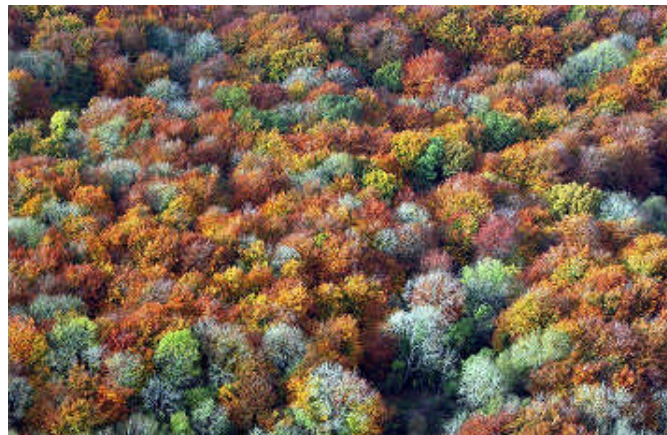
Velen kennen deze naam, doch weinigen zijn bereid erover te spreken. De angst zit diep, heel diep.

Naar mate men richting Avomé kwam veranderde het landschap in bergachtig.

Op de hellingen en rotsen groeiden een scala aan plantensoorten en struikgewassen.

Hier groeiden o.a. de fameuze Yum-Yab bonen en de Kalebassies.

Als de struiken in bloei stonden, altijd gedurende het regenseizoen en na een fikse regenbui, ontstond er een ware klearenzee. Daar niet elke struik tegelijk in bloei stond na een regenbui, was men ervan verzekerd dat vrijwel het gehele berggebied nagenoeg constant voorzien was van een bonte klearenpracht. Het gebied trok dan ook grote aantallen reizigers die dit klearenwonder graag zelf wilden meemaken.



Anciënasterra een land met twee gezichten

Een van de belangrijkste rivieren was de Nekra Thalassa rivier welke het lager gelegen land scheidde van het gebergte.



(de oude Nekra Thalassa rivier)

Oude geschriften verhalen van een bijzonder meer dat achter het gebergte lag. Dit meer moest een van de mooiste meren zijn geweest die Anciënasterra rijk was. Het water was kraakhelder en had een diepdonkerblauwe gloed welke veranderde naar diep rood naarmate de zon meer onderging.



Vermoedelijk werd dit verschijnsel veroorzaakt door de weerkaatsing van zonlicht tegen de rotsachtige bodem van het bergmeer. Het water was de gehele cirkel heerlijk koel en fris, ongeacht de buitentemperatuur.

Antienas terre een land met twee gezichten

De bevolking dichtte het water van het meer bijzondere geneeskrachtige gaven toe nadat een jong kreupel meisje op onverklaarbare wijze weer kon lopen nadat zij, als gevolg van een valpartij, in het meer terecht was gekomen. Men gaf de meer toen de naam: Meer van Semeion. (Semeion betekent: teken of wonder.)

Sindsdien groeide de reputatie van het meer met de keerkring meer uit tot die van een bedevaartsoort. Elke zieke, gewonde en/of mismaakte trok, als hij/zij het kristal bij elkaar kon krijgen, naar het meer om zijn of haar lichaam onder te (laten) dompelen in het water.

Proefondervindelijk was gebleken dat alleen op de 3^e keerkring van elke maansonde het water zijn genezende werking had.

Een groot scala aan geleerden, magiërs en genezers hebben het meer eclipsen lang bestudeerd en elke uitdaging onderzocht. Zij zijn er echter nooit in geslaagd de oorzaak van dit bijzondere fenomeen te achterhalen. Iets waar diegene die genezing zocht een broerlijke dood aan had. Zolang het water hen maar genas. Het hoe, wat en/of waarom interesseerde hen voor geen meter.

Ānciēnasterre een land met twee gezichten

Ānciēnasterre, het landschap na de Grote Verwoesling.

De totale oppervlakte van Ānciēnasterre bedroeg 301318 km², waarvan ongeveer 36% bestond uit water en had op het toppunt van haar bestaan rrwweg 57.110.144 inwoners.

De door de Fairies geschonken en leefbaar gemaakte enclave bedroeg slechts 75.004 km², waarvan 79% bestond uit water en telde ongeveer 1732.146 inwoners.

Op nagenoeg alle plaatsen heeft de natuur zich niet meer kunnen herstellen van de verwoestende en niet aflatende vernielingsdrang van de uitgestrekte legerscharen.



Er zijn echter weinig mensen meer over die kunnen vertellen van hoe Ānciēnasterre er eens uitgezien moet hebben en hoe het leven er was. Slechts een handvol, thans veelal bejaarde dorps- en/of stamoudsten geven de verhalen nog door aan de kinderen behorend tot hun kring.

Doch dat is niet het enige dat veranderd is in Ānciēnasterre na de Grote Verwoesling. Niet alleen het landschap heeft een verandering ondergaan, al is deze wel het meest in het oogspringende.

Na de Grote Verwoesling ging een schamel restant aan Mensen, Dwergen en Elfen (de Draken laten we nu bewaakt blijven beschouwing) "gedwee" heen naar de, door de Fairy Koning Nobilis (ook wel Papa Dag genoemd) en Koningin Ācacia Robinia (ook wel Mama Nachť genoemd),

Ānciēnasterre een land met twee gezichten

toegewezen enclaves. Enclaves die qua grootte een schijnje waren van het oorspronkelijke Rijk, maar wel voorzien waren van alles wat men nodig had om een goed leven mogelijk te maken.

Een kleine groep was het absoluut niet eens met de beslissing van de Fairy Koning en Koningin en vonden dat ze schandalig werden behandeld.

Ze konden zich absoluut niet vinden in het feit dat zij (de Fairies) het waren die grotendeels met de eer gingen strijken en na de lakens uit deelden. Ze waren beslist niet veel beter dan de plandermacht van Heer Valkar en zijn Demonenvriendjes zo meenden ze.

Hadden zij niet net zo goed offers geleverd? Hadden er ook niet duizenden, zo niet honderdduizenden Mensen, Elfen en Dwergen hun leven gegeven in de strijd om de vrijheid? Wel.. wie waren die Fairies dan wel dat zij konden beslissen over het wel en wee van anderen? Daarom besloten zij zich te vestigen in de harde onherbergzame gebieden waar ze aannamen dat de Fairies niet zouden komen: de woestijnen, bergen, zeeën en de uitgestrekte ijsvlaktes. Daar zouden ze veilig zijn en zouden ze hun eigen leven weer op boarwen.

Sommigen deelden heimelijk het standpunt van de "oproerkraaiers" wel, maar de Fairies waren ver in de meerderheid. Was het niet hun eigen schuld geweest dat het zo ver gekomen was?

Niemand had immers iets tegen Heer Valkar ondernomen. Slechts een enkeling had zijn dochter Freyadeirdre geloofd, toen zij het vermoeden uitsprak dat haar vader veranderde.

De meesten lachten haar in haar gezicht uit. Ze handelde uit pure jalousie vanwege de positie die haar broer had gekregen, zo ging het verhaal aan de Hoven en onder het volk.

Om over de vrijlating van de Demoon Jayazal, door een stel onnozele avonturiers, nog maar te zwijgen. Daarom schikten zij zich naar het bikkelharde en strenge oordeel van de Fairies.

Wellicht dat als ze het respect ooit nog weer terug zouden verdienen dat alles anders zou worden.

De groep, die voornamelijk uit mensen afkomstig uit het vroegere Ānciēnasterre bestond, trok zo het onbekende tegemoet. De stoet was een mengeling van grote groepen vrouwen, zowel jong als oud. Kinderen, aangevuld met een handjevol jonge mannen en hier en daar een verdwaalde (veelal mismaakte) oudere man. Eigenlijk mocht je niet van mannen spreken, het waren eerder oudere kinderen. De meeste mannen hadden de Grote Verwoesting niet overleefd. Wat de groep "afvallige" Ānciēnners in hun vroegere ichtis aantrokken laatste elke beschrijving.

Anciënasterte een land met twee gezichten

De eens zo groene vlaktes welke doorspekt waren met grote machtige rivieren, waren veranderd in eindeloze zeeën van zand.



Hoewel nergens zo onherbergzaam als de Jal-Par woestijn, was van dorpen, nederzettingen en/of gebouwen niets meer te bekennen.

Al het pracht en praal was verdwenen. De troepen van Heer Valkar hadden hun werk grondig gedaan, dat wisten ze uit eigen ervaring. De wind zorgde voor de rest. Wat restte was een eindeloze "brandende" vlakte van zand en stenen.

Hailie Sebassy: dief, oplichter, slaipmoordenaar, vervalser en Ihans leider van de groep, vond dat ze teveel hadden overleefd om het nu hier op te geven.

Het water kon simpelweg niet weg zijn zo redeneerde hij. Het was nog steeds hier, alleen zat er "wat" zand boven op. Zouden ze zich nu daardoor laten afschrikken?

Hailie's geluk uit zijn vroegere leven liet hem ook nu niet in de steek. Ze slaagden erin, na tientallen keerkringen van dag en nacht graven,



Ánciënasterre een land met twee gezichten

om op de plaats waar vroeger eens een machtige rivier stroomde een klein poeltje water tevoorschijn te toveren.

Wat begon met een klein poeltje wat groeide na effectieve eclipsen uit tot een ware oase.

Gesterkt door dit succes trokken ze verder door het oude Rijk, vertrouwend op de kennis die in die groep zat over de loop van de oude rivieren en de plaatsen waar eens de vele meren hadden gelegen.

Dit alles ging niet zonder slag of stoot, dat moge duidelijk zijn.

Velen dapperen hebben het leven gelaten om dit mogelijk te maken. De extreme droogte, het ongedierte, het gebrek aan voedsel, en de zandstormen maakte het werken in dit alles tot een hel en eis te zijn tot. Een ander probleem was dat er voor nageslacht gezorgd moest worden, wilde men overleven. Onnodig om te vertellen dat de sterfte onder de pasgeborene torenhoog was. Maar dat was de prijs die ze moesten betalen voor hun onafhankelijkheid.

Daarom spande men zich dubbel zo hard in als er een kleine boreling was gestorven, opdat de volgende wel kans op overleven had. Het was aan deze mentaliteit te danken dat de grootste van de groep langzaam maar zeker in omvang begon te groeien.

Uiteindelijk bereikte men wel het beoogde doel. Met elke oase die tot bloei gebracht werd, groeide ook de populatie.

Vele cirkels gingen voorbij al eer het oude Rijk voldoende oases bezat om een doorlocht te kunnen garanderen. Het was nu voor het eerst mogelijk, dankzij de oases, om niet alleen in het oude Rijk rond te kunnen rijden maar ook Áiama Mjale, Isbar, Ávomé en Trá Mhór snel te kunnen bereiken. De locht door de woestijn kon soms wel 6 tot 9 eclipsen schelen met een reis over de locht niet ongevaarlijke Borrewoardschewateren.

Het succes van Hailie Sebassy en zijn groep bleef niet lang onopgemerkt en al gauw ontstond er een levendig handel tussen het oude Rijk, de enclave en de overige enclaves.

Het duurde dan ook niet lang of men sprak over de enclave Ánciënasterre ook al bedoelde men het oude Rijk Ánciënasterre. Onwillekeurig beschouwde men de twee plekken inmiddels als één.

Ānciēnasterre een land met twee gezichten



De Oases groeiden langzaam maar zeker uit tot feeëriekke plekken, ramschoofs voorzien van vruchtbare grond en groen. Een aparte poel was aanwezig waar het wild z'n dorst kon lessen. Een groep van kleine tentenkampementen stond gegroepeerd op elk van de windstreken, onder de bescherming van talrijke dadel- en vijgenbomen. Het geheel kreeg hierdoor iets sprookjesachtigs.

Het is dan ook uitsluitend aan de bezielende leiding van Hailie Sebassy te danken dat Ānciēnasterre weer in omvang is teruggebracht naar zijn oorspronkelijk grootte, n.l. 301.318 km². De hoeveelheid wateroppervlakte steeg naar 18,7%, alsmede het aantal inwoners wat opliep naar een respectabel aantal van 18.462.691.

Een vredig Rijk dat nu wel... schijn bedriegt. Een tochtje door de vlaktes van Ānciēnasterre is nu ook weer niet zonder gevaar!

De combinatie van ijzige droge lucht vanuit Avomé en de warmere lucht van de Woorden van Isbar stonden destijds garant voor een gematigd klimaat en voldoende neerslag voor de vruchtbare grond. Heden ten dage zorgt deze zelfde lucht in combinatie met de droge warme vlaktes en de relatief geringe hoeveelheid water voor relatief veel lichtspiegelingen. Niet zelden vond men van de dorst omgekomen reizigers slechts een paar meter van een waterbron vandaan. Geredde reizigers maken geregeld melding van grote marktplaatsen, luxeetische winkels tot badhuizen aan toe, welke zich midden in de woestijn zonden bevinden.

Ænciënasterre een land met twee gezichten

Minstens even hardnekkig zijn de verhalen over een ridder in een gitzwart harnas die op zijn paard niets vermoedende handelaren en (verdwaalde) reizigers beroofd en dood.

De bevolking heeft hem de bijnaam Fra Diavalo gegeven. Wat ze het meeste angst aanjaagt is zijn lied.. Een ieder weet, van klein tot groot, als je dit lied hoort maak je dan maar zit de voeten want als je niet oppast is dit veelal het laatste wat je zult horen.



On yonder rock reclining,
That fierce and swarthy soul behold.
Fast his hand his carbine holds,
'Tis his best friend of old.

His way, his steps inclining,
His scarlet plume waves o'er his brow,
And his velvet cloak hangs low,
Playing in garulous flow.

Tremble, meanwhile the storm is beating.
Afar the echo repeating,
"Diavolo, Diavolo, Diavolo."

Tremble, meanwhile the storm is beating.
Afar the echo repeating,
"Diavolo, Diavolo, Diavolo"



Volgens de traditionele genezers zijn al deze verhalen het gevolg van reizigers die de gevaren van de woestijn hebben onderschat en zich onvoldoende hebben voorbereid op hun tocht.

Gebrek aan water en de lichtspiegelingen die door de hitte ontstaan, maakt de mensen krankzinnig. Ze menen dan alles te zien en te horen wat ze maar willen.

Het is daarom raadzaam een goede, betrouwbare gids te haren. Deze gidsen leven aan de rand van het gebied in de nabijheid van de enclave en kennen het gebied op hun duimpje.

Als men de Doderivier is over gestoken en men meer en meer in de richting Avomé komt dan wordt de grond steeds rofsachtiger. Het veranderd in een zo goed als ondoordringbare harde rotsgrond, waar slechts hier en daar een boom en/of struik groeit.

De eens zo gewilde Yam-Yab bonen en de Kalebassies lijken geheel van de aardbodem verdwenen te zijn. Slechts een enkele, vaak stokoude dorpling, bezit (nog) de kennis om deze bomen/struiken te kunnen herkennen en vinden.

Het feit dat een onfortuinlijke zoeker negen van de tien keer ook nog eens niet terugkeerde van zijn/haar zoektocht maakte dat men vaak al een klein forstain moest afgeven om een

Anciënasterre een land met twee gezichten

expeditie te kunnen organiseren en zelf te kunnen rusten. Dit alles maakte een zoektocht naar deze vruchten tot een van de meest risicovolle behoorde.

Door hun zeldzaamheid, alsmede door hun vindplaats zijn deze vruchten in verhouding tot de alledaagse vruchten schreeuwend duur. Tegelijkertijd zorgde deze hoge prijs ervoor dat de vruchten nagenoeg onverkoopbaar waren. Hierdoor zijn uitsluitend goed gefortuneerden in staat de hoge prijs te betalen. Het is een algemeen goed dat de Kalief een fervente liefhebber is van deze “verboden” vruchten.



(de huidige Nekra Thalassa rivier)

Ver voor de “grens” met Avomé doorkruist een rivier de enclave. Slechts een paar bruggen zorgen voor de verbinding met de overkant. De bruggen zien er imposant en grotesk uit en zijn bijzonder fraai bewerkt. Toch doet het geheel doodsbetreffend en afschrikwekkend aan.

De bewoners noemen de rivier de Dodenrivier. Hoewel de eigenlijke naam: Nekra Thalassa luidt wordt deze zelden of nooit gebruikt.

De naam “Dodenrivier” heeft ze te danken aan het feit dat men de doden in karren laad om ze via de bruggen een behoorlijk stuk verder in de rotsachtige grond te begraven. Op deze manier blijft de rest van het land rein en onbezoeeld.

Ānciēnasterre een land met twee gezichten

De bewoners van Ānciēnasterre zijn namelijk ontzettend bijgelovig. In de ogen van andere volkeren zelfs tot het overdrevene toe. Ze menen dat als hun doden in de zandgronden zouden begraven, hun lichamen ergens anders weer op zouden kunnen duiken door de mysterieuze ondergrondse zandsstromingen en bevingen. Men kan niets erger bedenken dan dat het zand hun geliefde(n) weer bloot zou leggen. Daarom gebruikt men de rotsachtige grond aan de overkant van de rivier als begraafplaats voor de doden. De graven worden stevast afgedekt met een zware granieten plaat.

Dit "bijgeloof" zorgt ervoor dat vanuit alle delen van het land speciale dodenkaravanen zijn ontstaan. Zodra er iemand overlijdt of sneuvelt dan worden er onmiddellijk 2 steentjes op zijn ogen gelegd zodat de dode zijn ogen niet kan opslaan. Een grote steen op zijn borst moet het opstaan beletten, handen en voeten worden gebonden zodat de dode zichzelf niet kan bevrijden. Het lichaam zelf wordt ritueel gereinigd en ingesmeerd met een speciale balsem, welke het lichaam koel houdt. Dit zorgt ervoor dat het lichaam gedurende de tocht naar de begraafplaats niet gaat rotten. Het kan gebeuren dat de tocht zeer lang gaat duren, iets wat gezien de afstanden regelmatig voorkomt, in dat geval wordt het lichaam onderweg nogmaals gereinigd en gebalsemd. Gedurende de hele tocht blijven de stenen op het lichaam en de handen en voeten gebonden.

Achter de begraafplaats ligt een grote zandvlakte welke eens een meer geweest moet zijn. Als men deze gepasseerd is, dan komt men een meters hoge stenen wal tegen. Gezien de structuur van de wal vermoedt men dat dit overblijfsel uit vroegere tijd onderdeel geweest moet zijn van een uitgestrekt terrein welke zo goed als zeker deel hebben uitgemaakt van het vestingcomplex van de Grootvizier.



Het gebied achter deze muur kenmerkt zich door hete geiserbronnen die hun stoom meters hoog de lucht in spuiten en tientallen salpeter- en fosforbronnen. Tientallen actieve vulkanen braken met grote regelmaat zwarte, gigantisch grote, stinkende wolken uit en bedekken telkens de rotsen met een nietruwe zwarte, dikke en stinkende laag.

Ænciënastërre een land met twee gezichten

Naar mate men dichtër bij Ævomé komt wordt het gebied onberbergzamer, dreigender en ruiger. De lucht is hier diep zwart met vreemdkeuzige "vegen" en er woeden nagenoeg continzue hevige stormen welke door de hete vulkaanlucht zo verzengend zijn dat adembalen nagenoeg zo goed als onmogelijk is.



Enkele dapperen (of gekken zoals de meesten hen beschouwen) die er ooit zijn geweest en het geluk hadden levend terug te keren, beweren in de rotsen uitgebakte haizen gezien te hebben.



Ook vertellen zij van afschuwelijke wezens die schijnbaar doelloos rondlopen, soms een spoor van lichaamsdelen achterlatend. De Ænciënners zelf wijten deze wilde verhalen aan de hallucinerende werking van de bronnen en besteden hier verder weinig tot geen aandacht aan.



Toch wordt het gebied over de brug in de volksmond flauisterend Necropolis genoemd.

Pas ver achter dit gebied wordt de invloed van de koude van Ævomé merkbaar. Sneeuw en ijs op de rotsen zijn de voorbode voor hetgeen te verwachten is. Verderop wordt het gebied aan het zicht onttrokken door de continzue aanwezigheid van zware tot zeer zware sneeuwstormen.

Œnciënasterre een land met twee gezichten

Œnciënasterre, de huidige maatschappij/bevolking, cultuur en religie.

De Œnciënners geloven dat ware kracht vanuit het innerlijke komt en dit weerspiegelt zich in hun levenswijze. Dit werkt ook door in bijvoorbeeld hun genezingspraktijken en krijgskunsten. De bevolking heeft weinig op met de "moderne manier" van genezing.

Zang en dans worden aan het hof van de Grootvizer zeer gewaardeerd.

Menig handelsreiziger heeft een lacralief contract afgesloten door de opvoering van een groots aangevoerde dans en/of de aangevoering van een zelf gecomponeerd lied/gedicht.

Het Hof bestaat uit de Grootvizer, gevolgd door haar Kalief (een soort raadsman) en haar Hofwaarzester. Het is algemeen bekend dat de Grootvizer voor elke grote beslissing deze twee aangevoerd raadpleegt. Geslaisterd wordt echter dat zij meer vertrouwen heeft in haar waarzester dan in haar Kalief.

Waarzegsters zijn heilig verklaard in Œnciënasterre. Diegene die zo iemand mishandelt, of erger: vermoord, kan met een gerust hart vrezen voor zijn leven. Niet dat hij lefferlijk gedood wordt. Nee volgens de Grootvizer zijn er veel ergere dingen dan een lichamelijke dood. Er is een geval bekend dat iemand die een waarzegger enkel en alleen beledigde, derfing keerkringen vast gebonden heeft gezeten op de rug van een ezel en zo het Rijk is door gejaagd.

In tegenstelling tot de nomaden van de Jal-Par woestijn leidt de hernieuwde bevolking van Œnciënasterre over het algemeen geen zwervend bestaan. Velen vestigden zich, vrijwel voorgoed, bij één der oases.

Toch deelde niet iedereen die visie, gezette de kleine groepen die rondtrekken in de enclave en ver daar buiten: de zogenaamde Ziggy's, wat zoveel betekent als: de eeuwige reiziger.



Œnciënasterre een land met twee gezichten

Er zijn diverse groeperingen binnen de *Ziggy's*, welke grofweg in drieën is op te splitsen.

Zo is er een groep die rondtrekt als muzikant, een tweede die diverse (al dan niet "gevonden") spullen verkoopt en een derde die hun acrobatische kunsten vertoont.

Ook hun pentekenkunsten zijn verbazingwekkend en zeer natuurgeliefd.

De *Ziggy's* staan bekend om hun gastvrijheid. Toch is er een kleine waarschuwing op zijn plaats. Vermits men expliciet hiervoor wordt uitgenodigd tijdens een maaltijd, drink nooit van hun Saki. Niet zelden wordt de argeloze en niets vermoedende reiziger de volgende morgen wakker met een enorme kater en ... een lege beurs, maar met water en voedsel en een geschenk dat de *Ziggy's* gelijkwaardig vinden aan wat de vreemdeling hen "geschonken" heeft. De schenking is afhankelijk van wat de *Ziggy* op dat moment voorhanden had of wat diens smaak is of wat de *Ziggy* denkt dat de beroofde "verdient". Het kan voor iedere reiziger verschillend uitpakken. Soms is er, door een *Ziggy* in ruil voor een vette beurs een kraak goedkope wijn achtergelaten. Maar er is ook een geval bekend dat er voor een hoortel fluit drie robijnen zijn achtergelaten.

Œan de andere kant: het weigeren van een uitnodiging tot het drinken van Shaki kan echter als een diepe belediging worden opgevat, en in dat geval kan men weer een driel aan zijn broek hebben hangen.

Œnciënasterre een land met twee gezichten

Œnciënasterre, de veranderende economie.

Voor de Grote Verwoesling was in Œnciënasterre akkerbouw en fruitteelt de belangrijkste bron van inkomsten.

Fruitteelt was niet alleen belangrijk voor een groot deel van de export, alhoewel men daar het overgrote deel van de inkomsten vandaan haalde. Fruit was ook voor de Œnciënners zelf een goed handelsproduct, getuige de grote vraag naar exquise producten op de markten.

De exquise vruchten waren o.a.: de Yam-Yab bonen. De vruchten van de gelijknamige Yam-Yab boom dienden voornamelijk als snoepgoed. Kalebassies, vruchten van een doornstruikachtige plant. Deze vrucht was een kraising tussen een gekweekte braam en wilde kokosnoef. Deze vrucht was specifiek onder de adel een geliefd en gewild artikel, doch eerder vanwege het feit dat alleen de rijken deze konden aanschaffen vanwege de hoge prijs dan door zijn bijzondere smaak.

Deze vrucht gedijde uitsluitend op rotsachtige grond en was dan ook voornamelijk aan de andere kant van de Nekra Thalassa rivier (het gebied richting Œvomé) te vinden.

De Sloebero Œaforum daarentegen was een groot "succes" onder de armen.

Het plantje gedijde ontzettend goed in de voedzame bodem en was dan ook rijkelijk aanwezig in de vrije natuur, wat natuurlijk een groot voordeel was daar men dit niet speciaal behoeftte te kweken. Het was voedzaam en goedkoop, iets wat voor de armen van het aller grootste belang was.

Van deze vrucht was alleen de dunne schil eetbaar en kon zowel rauw als gekookt gegeten worden. Men hoefde maar weinig van de schil te eten om het voldane gevoel van een volle maag te krijgen. Een bijeffect was, dat een halfuur na de inname men in een roes van voldaanheid en gelukzaligheid wegzakte. Vandaar dat het plantje in de volksmond Sloebero (armzalig of arme) Œaforum (gelukzalig of geluk) werd genoemd. Deze roes duurde bijna een paar uur.

Het vruchtvlees was heel iets anders: het was giftig en beslist niet eetbaar. Men gebruikte het om kleding water afstotend te maken.

Ānciēnasterre een land met twee gezichten

Iets anders lag het met de akkerbouw. Het meeste wat er geproduceerd werd was noodzakelijk voor het voeden van de bevolking zelf.

Ānciēnasterre had behoorlijk veel monden te voeden, volgens de toenmalige telling bedroeg, op het hoogtepunt van de bloei van het Rijk, het aantal inwoners zo'n 57.110.144.

Wierrook (in welke vorm dan ook) en oliën zijn tot vandaag de dag nog steeds veel gebruikte producten tijdens allerlei rituelen.

De grootste bron van inkomsten voor Ānciēnasterre komt uit de export van deze gearige wierrooken en kruidige oliën, welke zowel geschikt zijn om te branden als voor het lichaam. Het huidige Ānciēnasterre is de grootste importeur van kruiden, specerijen en luxe stoffen.



Anciënasterre een land met twee gezichten

Anciënasterre, de machtshebbers



Al sinds mensenheugenis ligt de zifvoerende macht in de handen van de Groofvazier.

Hef Hais Ella Mental behoord evenals de Al-Yacoaf's lot een van de oudste Haizen in Ancyënasterre.

Uit bewaard gebleven bloedlijndocumenten is gebleken dat hef Hais Ella Mental zeer nazw verwant is aan de Al-Yacoaf. Zo verwant zelfs dat ze elkaar broer en zus zouden mogen noemen.

Hef feit dat de eerste Groofvazier zif hef Hais Ella Mental voorfkwam werd simpelweg beslist door hef recht van de eerst geborene. Hef was dus meer een kwestie van paar toeval.

En toeval dat hef lot van hef Hais Al-Yacoaf echter lot heden ten dage nog steeds "achtfvolgt".

Hef Hais Ella Mental groeide zif lot de meest

welvarende en invloedrijkste Haizen, terwyl de Al-Yacoaf's precies hef tegenovergestelde waren. Dit ondanks hef feit dat han Hais de Kalief leverf. Om te kunnen begrijpen hoe dit alles is gebeurd en hef geheel naar waarde te kunnen schaffen moeten we terug naar hef ontstaan van hef Rijk.

Toen Ancyënasterre net gevormd was, waren er twee Haizen die geboren leken te zijn om hef land te kunnen leiden, hef Hais Ella Mental en hef Hais Al-Yacoaf.

Beiden waren zeer nazw met elkaar bevriend en menig hawelijk was tussen beide Haizen gesloten. Geschillen, als ze er al waren, werden snel en rechtvaardig en bovendien zonder bloedvergieten bijgelegd. Samen hadden ze de kracht, doorzellingsvermogen en de wijsheid die nodig is om een Rijk te kunnen bestaren.

Toldat de stamoudsten van beide Haizen, gezamenlijk in al han wijsheid, besloten dat hef eerste kind dat geboren zou worden zif hef hawelijk van een van beide stamhoofden,

Ānciēnasterre een land met twee gezichten

Ēlla Mental of Āl-Yacoāf, zoa opgroeien tot Grootvizier. Het kind wat daarna zit het andere Hais geboren zoa worden zoa Kalief worden. Eerlijker kon niet vond men, geen der Haisen zoa in het voor- en/of nadeel zijn.

Beide stellen waren jong en volgens het onderzoek van een onafhankelijke genezeres volkomen gezond. Er was niets dat het krijgen van kinderen in de weg zoa kunnen staan. Het zoa dus een beslissing van de Goden worden. Tactisch gezien was het een zeer goede zelf van de stamoudsten. Als iemand zich niet neer kon leggen bij de beslissing van de stamoudsten dan kon hij immers onmogelijk aan de wens van de Goden voorbij gaan.

Cirkels gingen voorbij zonder dat de vrouwen van beide stellen zwanger raakte, dit tot grote frustratie van hun familie. Beide partners waren eveneens niet gelukkig, maar schikten zich in hun lot. De tijd zoa het leren, zo redeneerden beiden. De moeders van de beide vrouwen konden zich minder gemakkelijk neerleggen bij de wil der Goden en zochten elk op hun manier een oplossing voor het probleem van hun dochter.

Jasminder, de moeder van het Hais Āl-Yacoāf zijde, besloot om raad te gaan vragen bij een zieneres. Ze had het volste vertrouwen in deze mensen met een gave. Zelf hield ze zich al cirkels lang bezig met de "Godenwereld" en claimde al diverse malen "contact" gehad te hebben. Haar vriendinnen hadden haar verteld dat Madame Boardaci, een "beroemde" zieneres, momenteel met haar gevolg van het Cirqué Macisé door de Far Kingdoms trok.

Ze zoa Ānciēnasterre vast en zeker aandoen, zo verzekerden ze haar. Natuurlijk zoa ze niet alle kleine plaatsjes bezoeken maar Sgranzibar, de geboortestad van de toekomstige Grootvizier, zoa ze vast en zeker niet overslaan. Het was dan ook niet verwonderlijk dat toen enige keerkringen later inderdaad het Cirqué Macisé zijn tenten opzette in Sgranzibar, Jasminder Āl-Yacoāf in het diepste geheim een bezoek bracht aan Madame Boardaci.



(de Sgranzibarse Bazaar)

Wat ze tijdens haar bezoek te horen kreeg deed haar hart sneller kloppen. De voorspelling die ze mee kreeg luidde: uw dochter zal een zoon baren, en hij zal de geschiedenis in gaan als een groot man. Een ieder zal zijn naam en uw Hais kennen. Hij zal Grootvizier worden.

Offèr in de Tempel twee konijnen. Drenk de ene in het sap van de rode paya, de ander in het sap van de witte lysander. Besprenkel de konijnen met een handvol in maïaanolie gedrenkte lotusbloemen. Kom na 5 keerkringen terug en snijd van elk een groot stuk vlees. Geef je dochter het vlees gedrenkt in de rode paya en geef haar man het vlees van de andere. Zorg dat ze het vlees opeten als de Zuidster precies evenwijdig (horizontaal) staat aan de Noordster en laat ze de liefde bedrijven.

De moeder van het Hais Ella Mental zijde daarentegen zocht in haar wanhoop de toevlucht tot de meest obscure kruidengenezers. Alles met als doel om de vruchtbaarheid van haar dochter en haar schoonzoon te bevorderen.

Tienfallen drankjes werden gedronken, minstens evenzoveel pillen geslikt en tienfallen zalfjes werden gesmeerd. De één nog wonderlijker/smeriger dan de ander, alles voor het "goede" doel: zwanger worden.

Het resultaat van de verwoede inspanningen van beide moeders was niet tevergeefs.

Beide vrouwen raakten nagenoeg te gelijker tijd zwanger. Groot was dan ook de teleurstelling op het gezicht van de moeder van het Hais Al-Yacoaf toen het Hais Ella Mental 9 maanden

Ānciēnasterre een land met twee gezichten

stondes later de geboorte van een dochter, Yasmina, aankondigde en hiermee de titel Grootvizier binnenhaalde. Slechts enkele maanden later kondigde de geboorte zich aan van de dochter van het Huis Āl-Yacoaf. Zij beviel van een zoon: Soasoaf.

Woedend op Madame Boardači vanwege haar mislukte voorspelling trok de moeder van het Huis Āl-Yacoaf richting de laatste standplaats van het Cirque Macisé om eens een hartig woordje te wisselen met de waarzegster. Nadat de vrouw haar grieven had verteld, hield Madame Boardači voel hij sterk met betrekking tot de haar eerder gedane uitspraak.

De jonge boreling zou geschiedenis schrijven en het Rijk zou veel aan hem te danken hebben.

De zoon van haar dochter was voorbestemd om Grootvizier te worden.

Vol goede moed trok de vrouw weg, gerustgesteld door het feit dat de zoon van haar dochter eens de rechtmalige Grootvizier zou worden.

Beide pasgeborenen hadden tot nu toe geen weet wat de toekomst voor hen in petto zou hebben en hoe hun leven de toekomst van Ānciēnasterre zou beïnvloeden.

De jonge Yasmina werd al jong de vaardigheden bij gebracht die een Grootvizier nodig heeft. Ze was een slimme leerling die goed nadacht over de gevolgen van haar besluiten.

Veel tijd om echt kind te wezen had ze niet, haar wachtte immers een zware verantwoordelijkheid. Constant werd ze omringd door leraren en oude wijzen die haar onderwezen in allerlei kunsten en vaardigheden. Tijd voor zichzelf en zeker tijd om het gebied buiten het paleis te gaan verkennen was ondenkbaar. Dag en nacht werd ze bewaakt door haar persoonlijke paleiswacht, de Sharka's.

Vrouwen bezitten alle belangrijke posities binnen de enclave Ānciēnasterre. Zij nemen nagenoeg alle beslissingen. Mannen mogen geen bezit (grond, vee, handelsgoederen e.d.) hebben en zijn in zekere zin onderdanig aan en afhankelijk van een vrouw.

De hofhouding van de Grootvizier bestaat dan ook volledig uit vrouwen.

Daarin tegen beschikt de Grootvizier wel over een persoonlijke harem, die traditiegetrouw uit geestreeke mannen bestaat, de zogenaamde eznach's.

Mannen mogen uitsluitend onder begeleiding van een vrouw op afdienste bij de Grootvizier.

Mannen mogen de Grootvizier niet rechtstreeks aanspreken. Dit gebeurt via de vrouw, tenzij de Grootvizier hen rechtstreeks aanspreekt.

Ānciēnasterre een land met twee gezichten

Na is het niet zo dat mannen slecht behandeld worden. In legendeel, menige vrouw roemt haar man om zijn kookkunst en scheidt maar al te graag op over de door haar man ontfworpen kleding. De beste parfummakers zijn bovendien veelal mannen, uitzonderingen nazaturlijk daar gelaten. De enige uitzondering vormt de Kalief, welke een man is en geleverd werd door de Āl-Yacoaf familie.

Hoe het komt dat vrouwen het voor het zeggen hebben in Ānciēnasterre? Eigenlijk is dat al bij het ontstaan van de Enclave gebeurd, met de benoeming van Yasmina als Grootvizier. Toen de stamoudsten de beslissing namen wie van de twee Haizen de Grootvizier mocht leveren.

De Grote Oorlog heeft het alleen maar bevestigd wat men al wist. Mannen zorgen over het algemeen voor ellende, zeker als je ze niet in toom houdt. Reden te meer voor de Grootvizier om vast te houden aan de oude tradities en gewoontes.

De Grote Oorlog heeft er ook voor gezorgd dat het overgrote deel van de mannen van de aardbodem verdween. Wat achter dan wel overbleef waren vrouwen en de bevrijde kinderen uit mijnen.

Terwijl de jonge Yasmina werd voorbereid op het Grootvizierschap, werd Sozsoaf door zijn oma en moeder eigenlijk behandeld alsof hij de Grootvizier was.

Ze deden hun best om hem een gedegen opleiding te geven en stuurden hem naar de beste krijgsschool die de Far Kingdoms kende. Hij volgde dezelfde opleiding als de legioenairs van het befaamde Umbralegioen. Daar werd hij geroemd om zijn kunde en strategisch inzicht.

Na zijn opleiding keerde hij weer thuiswaarts alwaar hij, als Kalief, de leiding kreeg over het leger.

In die tijd maakten grote groepen losbandigen, piraten en barbaren de Far Kingdoms onveilig welke rovend en planderend door de prille Enclaves trokken.

Ook grensgeschillen tussen de jonge Enclaves onderling waren geen ongewone zaak.

Sozsoaf en zijn leger deden hun werk uitsluitend en de handel in Ānciēnasterre floreerde als nooit te voren. Sozsoaf was zelden of nooit thuis want Yasmina, de Grootvizier, deed continu een beroep op het leger om haar handelsbelangen en gebied veilig te stellen.

Anciënasterre een land met twee gezichten

Ze maakte ook dankbaar gebruik van Sozsozaf's kande tijdens de roerige tijd tussen de Fae. Alles ging goed tot Yasmina er achter kwam dat Sozsozaf gevaarlijke kennis bezat en deze ook daadwerkelijk had gebruikt tijdens deze opstand.

De opstand tussen de Fae verliep veel minder voorspoedig en succesvol dan Sozsozaf zijn Grootvizier had laten weten. Het glorieuze leger was flink uitgedand en velen waren gedeserteerd uit angst voor de Fae. Ten einde raad en om een nederlaag te voorkomen wendde hij zich tot de zwarte kunst van de necromantie. Volgens een wanhopige Sozsozaf was dat de enige manier om zijn leger op de been te kunnen houden en weerstand te kunnen blijven bieden om zo te voorkomen dat zijn geliefde Anciënasterre het strijdtoneel zou worden van de grillen van de Fae.

Niemand zal ooit weten of zijn greep tot de zwarte kunst de doorslag heeft gegeven of dat er van hogerhand is ingegrepen, maar de opstand doofde en Sozsozaf en het restant van het leger keerde huiswaarts. Thuis aangekomen wachtte hem in plaats van een glorieuze en triomfantelijke intocht, verbanning uit het paleis en de eenzaamheid.

Ontdaan van al zijn eer en privileges werd hij ontslagen als hoofd van het leger.

De status van Kalief kon ze hem, welke hem door zijn bloedlijn geboorterechtelijk toekwam, niet ontnemen. Kwaad, verbitterd, teleurgesteld en diep gekwetst verliet hij het paleis.

Niemand heeft hem ooit weergezien, zelfs zijn familie zweeg als het graf.

De positie van Kalief heeft sindsdien voor lange tijd niemand meer opgeëist.

Tot haar dood heeft Jasminder haar huis altijd ingericht gelijk een Grootvizier waardig als eerbeloon aan haar zoon. Een traditie die tot heden ten dage van moeder op dochter wordt overgedragen.



(het huis van Jasminder)

Ānciēnasterre een land met twee gezichten

Toch waren er velen die niet geloofden dat hun geliefde Soosozif dood was. Alhoewel velen zijn positie wellicht als onstreden beschouwden, was er niemand die hem openlijk steun betuigde. Heimelijk stonden en vereerden velen hem. Onder hen bevonden zich zelfs enkele vrouwen. Ze vonden de beslissing van de Grootvizier onrechtvaardig en geloofden dat als Soosozif geen gebruik had gemaakt van necromantie dat het wellicht zeer slecht was afgelopen met Ānciēnasterre.

Diep in hun hart hoopden ze, elke cirkel weer, dat het de Grootvizier niet zou lukken om haar bewijs van totale verlichting, de zogeheten Moksah, te verkrijgen. In dat geval zou namelijk de macht automatisch overgaan op de Kalief, die dan Grootvizier zou worden.

Op deze manier zou men altijd de beste op de troon hebben en moest het in theorie mogelijk zijn voor de Kalief de plaats van de Grootvizier over te nemen.

Helaas voor de familie Āl-Yacoof slaagde alle Grootvizieren er tot nu zonder veel problemen in om de Moksah te verkrijgen.

Niet dat een Grootvizier zelf ooit daadwerkelijk haar leven in de waagschaal heeft gelegd door zich persoonlijk aan de test(en) te onderwerpen. Nee, dat was iets wat volgens de stamoudsten niet per se hoefde. Een aangewezen kampioen nam haar plaats in.

De kampioen was zelden of nooit een vrouw. Alleenstaand mannen, meestal dakloos, arm en/of niet vallend onder een vrouw deden mee in een zette poging om zich zo van de schande die ze over hun familie en zichzelf hadden afgeroepen te kunnen ontdoen.

Om er zeker van te zijn dat het geheim van de Moksah bewaard bleef werd de succesvolle kampioen na overhandigen van de benodigde bewijzen onthoofd. Zijn naam werd toegevoegd op het monument van eeuwighe helden en zijn nabestaande(n) werden rijkelijk schadeloos gesteld, waarmee de familie eer weer hersteld was.

Änciënastërre een land met twee gezichten

Overzicht van de meest bekende/beroemde Grootvizieren van Änciënastërre:

- ~ Grootvizier Gzidiffa en Kalief Äisia Äl-Yacoaf
(Tot Grootvizier gekozen tijdens de 121.741^e cirkel na het ontstaan van de wereld)
- ~ Grootvizier Yasmina Ella Mental en Kalief Sozisoaf Äl-Yacoaf
(Tot Grootvizier gekozen tijdens de 122.007^e cirkel na het ontstaan van de wereld)

De gegevens van deze lussenliggende periode zijn door de tand des tijd verloren gegaan. Geschiedkundige menen echter dat deze Grootvizieren niet of nauwelijks van grote betekenis zijn geweest om bewaard c.q. herinnerd te worden.

- ~ Grootvizier Brianna of Ärdghal en Kalief Hazja-Irpal Äl-Yacoaf
(Tot Grootvizier gekozen sinds 2^e periode, 1^e cirkel van het regerend hoofd Grandfäther Superior Godfriet Cippas 'd Bozillion, kerkvorst van Äiama Mjale.)
- ~ Grootvizier, en stamoudste Pjon Dionna Ella Mental en Kalief Sakal Äl-Yacoaf
(Tot Grootvizier gekozen sinds het aantreding van Paap Snore den Eersten, kerkvorst Äiama Mjale)

Vrouw Brianna of Ärdghal (meisjesnaam Ella Mental) werd vergiftigd tijdens de 60^e cirkelviering van Grandfäther Superior Godfriet Cippas 'd Bozillion, regerend hoofd en kerkvorst van Äiama Mjale. Pjon Dionna Ella Mental werd kort daarna tot Grootvizier uitgeroepen.

De beschuldigende vinger werd naar de Älfen gewezen. Zij kregen de schuld van de moord op de heersers in de schoenen geschoven. Uit geruchten, lang na de moord, is gebleken dat de moordenaar gebruik heeft gemaakt van het vrachtvlees van de Sloebro Äaröram.

ĀnciēnasĀterre een land met twee gezichten

ĀnciēnasĀterre, de beroemdheden.

Salem Memmed Irfane Moeffi:

Zoon van Ālisha Irfane, een eenvoudige kraidengenezeres en Chabbi Moeffi. Verbalenverteller aan het hof van Kalief Āisia Āl-Yacoāf.

Memmed werd geboren in de 121801^e cirkel na het ontstaan van de wereld en wel onder een bijzonder gelukkig gesternŀe. Tijdens zijn geboorte stonden de dubbelsterren Devdan en Deodan (wat vrij verstaald: gift van de Goden betekend) recht tegenover elkaar hoog aan de hemel. Een zeldzaam verschijnsel, iets wat volgens de (bij)gelovigen alleen gebeurd als de Goden het willen.

Āl op zeer jonge leeftijd ontdekte zijn ouders dat Salem meer interesse had voor stenen dan voor moedermelk en speelgoed. Het duurde dan ook niet lang voor hij zijn eerste "bouwĀerk" had gemaakt. Een vogel in een kooiŀe.



Niets bijzonders zou je denken, doch dit vogelŀe was gemaakt uit wel 20 verschillende steensoorten. Het was zo kunstig gemaakt dat het niet van echt was te onderscheiden.

Het kon zelfs zingen. Ook het kooiŀe was een waar meesterwerk. Elke spijl, gemaakt van quartzraal, was danner dan een mensenhaar.

Quartzraal is normaliter een zeer breekbaar en kostbaar gesteente dat licht kon weerkaatsen in verschillende tinten. Memmed was er in geslaagd dit gesteente te bewerken, te slijpen en te polijsten tot het ongekend dun was. Dankzij een speciaal en uiteraard geheim eigen uitgevonden procedé was het echter nagenoeg onbreekbaar.

Het enige nadeel was dat als het in aanraking kwam met water het behandelde quartzraal tot stof verkrumelde.

Het geheel was zo kunstig gemaakt dat het kooiŀe compleet naadloos was. Ālsof het uit één stuk gemaakt was.

Anciënasterre een land met twee gezichten

Zijn moeder was diep onder de indruk van het "bozwerkje" en besloof dat Salem zijn gave moest gaan gebruiken. Zij bracht het vrijmetselaarsgilde op de hoogte van Salems voorliefde van gesteente en zijn talent. Ter ondersteuning van haar pleidooi nam ze het, door haar 4 cirkels oude Memmy gemaakte, vogel in kooi mee.

De Opper van het gilde was diep onder de indruk van het "bozwerkje" en besloof de jonge Memmed zelf te nodigen voor een proefplaatsing.

Bijna was dit het einde geweest van Memmeds toekomstige carrière.

Verskil in inzicht over de te gebruiken gereedschappen, met name hoe en welk gereedschap je moet hanteren. Dit gecombineerd met een zeer eigenzinnige omgang met betrekking tot de diverse gesteentes. Betweterigheid en zijn onvoorspelbare driftbuien en woede aanvallen, als iets niet tot in detail was gemaakt, maakte hem tot een bijna onmogelijke aspirant-leerling. Toch werd Memmed toegelaten tot het zeer gewilde en exclusieve vrijmetselaarsgilde.

De reden hiervan is tot de dag van vandaag nooit bekend geworden.

Boze tongen beweren dat hij gebruik heeft gemaakt van daisere krachten. Sommigen gaan zelfs zo ver, dat ze beweren dat hij zijn ziel had verpand in rail voor zijn gave.

De experimenteer drift, volhardendheid, stijfkoppigheid en de drang naar absolute perfectie, waren typisch de trekken die hij van zijn moeder geërfd had.

Van zijn vader leerde hij dat zelfs "lelijke dingen mooi en schitterend kunnen zijn, afhankelijk van hoe je er naar kijkt. De durf om anders te denken dan anderen, de creatieve geest, had hij overduidelijk dan ook van hem.

Toch had het gezin het niet gemakkelijk. Elke dag kon de jonge Memmy, zoals zijn moeder hem liefkozend noemde, zijn vader verliezen. Elke zaterdagavond moest vader Chabbi naar het paleis van Kalief Aïsia Al-Yacoaf om een verhaal te vertellen.

Zolang hij een verhaal vertelde waf haar boeide bleef Chabbi in leven, doch als hij ook maar één keer verzwimde of een waardeloos verhaal vertelde dan werd hij terstond opgehangen.



Anciënasterre een land met twee gezichten

Elke zaterdagavond was er dus weer een avond van hoop en vrees.

Gelukkig voor Memmed wist zijn vader haar elke avond te boeien. Hij stierf op 116 jarige leeftijd.

Salem was slechts 6 cirkels oud en had toen al de hoogste graad in architectuur bereikt.



Hij was een meester in het werken met gesteentes. Zijn kwaliteit en drang naar perfectie benaderde die van de Urdwergen. Hij wist alleen al door het kijken naar en het betasten van het gesteente precies hoe hij het moest aïshouwen en bewerken zodat het gesteente niets van zijn natuurlijke schoonheid zou verliezen. Sterker nog, het zou alleen maar winnen aan schoonheid. Als één van de weinige was hij in staat steen te doorgronden

alsof het bestond uit losse elementen. Hierdoor was hij in staat om diverse steensoorten naadloos samen te laten vloeien, waardoor het bouwwerk als het ware uit één stuk bestond. Het leek wel alsof hij steen een ziel gaf.

Het leefde bijna, zo vertelden mensen die iets door hem hadden laten maken. Het was tot op het griezelige af vonden ze, zo levensecht zag het eruit.

Toch kan niet ontkend worden dat zelfs nu, na al talloze verstreken cirkels, nog steeds hardnekkige geruchten de rondes doen dat het niet aïstleitend aan Memmed Moeffie's kande te danken is dat de paleizen niet of nauwelijks te lijden hebben gehad van de verwoesting en veroveringsdrang van Heer Valkar en de zijnen of van de land des lijds.

Bewijs hiervoor is echter niet of nauwelijks meer voorhanden. Slechts van een enkel voorwerp is bekend dat ze in handen zijn van een persoon, veelal een praisant rijke verzamelaar.

Desgewenst verklaarde deze, aïteraard wel anoniem, dat het voorwerp wat hij bezit eruit ziet alsof het gisteren was gemaakt.

Niet één van de door Memmed geboorde tempels, paleizen of fonteinen is ooit terug gevonden, zelfs geen restanten... Onnodig te vertellen dat dit de toch al niet geringe geruchtenstroom rondom een "druivels pact" van Memmed alleen maar meer voedt.

Ānciēnasterre een land met twee gezichten

Memmed zelf? Die stierf op hoge leeftijd kort na het voltooien van zijn laatste meesterwerk: een sieraad. Voor wie dit kleinood bestemd was en of het bewaard gebleven is, dat is tot heden nog onbekend. Maar diegene die het ooit vindt, bezit waarlijk iets bijzonders.

Hailie Sebassy:



Ĝeboren zif een vluchtige relatie tussen een onbekende planderaar c.q. soldaat zif de legerschare van Heer Valkar en de jonge Nassira Sebassy. Nassira was ongeveer 17 cirkels toen de planderende, rovende en verkrachtende troepen van Heer Valkar het Rijk deden zwichten onder hun juk.

Nassira was de op één na de oudste zif het gezin van acht.

Haar ouders waren inmiddels al op leeftijd en de oudere kinderen zorgden voor de jongeren. Ze deden lichte huishoudelijke werkzaamheden, zorgde voor het vee en lichte taksen op het land. Nassira zorgde voornamelijk voor de zwaardere taksen in en om het huis en op het land. Nassira woonde in een afgelegen bosrijk gebied vlak bij een kleine rivier, diep in het hart van Ānciēnasterre. Het gezin bestierde daar een klein boerderijtje, net voldoende om zichzelf te kunnen bedriepen en nog wat te kunnen verkopen in de grote nederzetting een paar uur rijden van hun huis. Soms konden ze hun kristalbidels extra vallen door het verkopen van proviand aan passerende schepen, doch dat gebeurde helaas niet vaak.

Juisst doordat hun huis zo afgelegen lag en de omgeving van absoluut generlei strategisch belang was waanden de familie Sebassy zich veilig. Natuurlijk had men de verhalen gehoord van een planderend leger, maar omdat het gezin later bestond zif kinderen en een vader op hoge leeftijd werd de kans klein geacht dat ze echt gevaar zouden lopen.

Niets zo't echter minder waar blijken te zijn toen op een keerkring een kleine troep soldaten in hun bootje de rivier afzakte. Bij de boerderij aangekomen eisten ze onderdak en voedsel.

In de hoop erger te voorkomen kregen ze alles wat ze wensden. E'en hadden ze de hoop dat de soldaten het hierbij zouden laten, echter ze klaagde over de karige hoeveelheid spijzen en eisten meer en beter. Toen hen verteld werd dat ze alles al hadden gegeven en zelfs de wintervoorraad al hadden aangesproken, brak de hel los. De soldaten vermoeden dat men niet de waarheid sprak, dat er voedsel werd achtergehozen. Zodoende besloten ze op onderzoek zif te gaan. De velden werden in brand gestoken en het vee werd geconfiscerd.

Wat niet meegenomen kon worden werd gedood en/of verbrand.

Anciënasterre een land met twee gezichten

Tijdens deze plundertocht besloof een der soldaten, in een poging informatie los te krijgen, zich te vergrijpen aan Nassira terwijl een andere groep de beide ouders voor de ogen van de overige kinderen afslachtte. Toen er uiteindelijk niets gevonden werd, besloof men iedereen in de boerderij op te sluiten. Ramen en deuren werden dicht gespijkerd en het geheel werd in brand gestoken. Nadat ze dit hadden gedaan stapten ze aan boord van hun schip en verfrokken in de volle overtuiging dat niemand het kon overleven.

Nassira en de kinderen hadden echter hun toevlucht gezocht in de kelder in de hoop zo aan de vlammenzee te ontkomen. De Goden waren op dat punt met hen.

Kort voor de brutale overval hadden ze in de kelder een nieuw gedeelte uitgegraven, een extra diepe, om voedsel en drank ook in de zomer koel te kunnen houden. De wanden van deze kelderruimte waren nog doordrenkt van het water dat ze gebruikt hadden om deze glad af te strijken. Nu was dat een geluk bij een ongeluk. Alle kinderen overleefden weliswaar geschokt, maar ongeschonden de brand, om een aantal maanden daarna alsnog te overlijden. Nu door voedselgebrek. Nassira doorstond, hoewel zij hevig verzwakt, ook deze kwelling doordat zij zich in leven wist te houden op een dief van gras, mos, bladeren, insecten en het vlees van lijken. 4 eclipsen later zou zij het leven schenken aan een zoon: Hailie, wat vrijgevochten betekend.

Hailie groeide op onder de meest harde en barre omstandigheden.

Voedsel was er nauwelijks en het getuigde van een klein wonder dat moeder en kind zich in leven wisten te houden.

Zijn moeder leerde Hailie alles wat ze hem maar leren kon. Hailie bleek een dankbare en leergierige leerling. Van haar leerde hij de beginselen van het dievenvak, iets wat hem later goed van pas zou komen. Nassira vertelde vaak over vroeger. Toen Hailie eenmaal vernam wat hen was aangedaan besloof hij wraak te nemen. Hij zou niet rusten voor hij iedereen die betrokken was bij de gruweldaden persoonlijk had vermoord. Doch voordat hij ze zou vermoorden zou hij ze eerst financieel kaalplakken. Hij zwoer zijn moeder dat het hij zou keren.

Nooit meer zouden ze hun hand op hoeven houden, nooit meer.

Ze besloten om zo dicht mogelijk in de buurt te blijven van de legers van Heer Valkar.

Alleen zo maakten ze kans om in leven te blijven en belangrijker, tassen die enorme massa bevonden zich de moordenaars. Het lakte Hailie om zich aan te sluiten bij een groep profiteurs.

Ānciēnasterre een land met twee gezichten

Deze waren er enkel en alleen maar op zĳf om zo snel en zo veel mogelijk te verdienen aan deze oorlog. Onnodig om te vertellen dat geen enkel middel gescharwd werd. Vaak trok men voor de grote legerschare zĳf om hun waren (wapens, giften e.d.) te slijfen. Tegen grove hoeveelheden kristal stelde men contracten op die de eigenaar en zĳjn gezin, als het leger kwam, zo vĳrijwaren van gevaar. Zij zouden genieten van onschendbaarheid en met rust gelaten worden. Hun gebouwen zouden niet geplunderd en/of vernield worden. Men kocht en verkocht. Gewetenloos, aan de hoogste bieder. Helaas bleken de contracten volledig waardeloos te zĳjn. Vaak werden diegene die met hun contracten in de hand stonden te zwaaiden als het leger binnentrok als eerste gedood.

Ook binnen het leger wisten zij handig gebruik te maken van de immense grootheid, onoverzichtelijkheid en militaire wanorde die er heerste. Documenten, vĳrijbrieven en kunstobjecten werden zorgvuldig vervalst. De vervalsingen werden voor enorme sommen verkocht of dienden als inzet bij grootse vooropgezette gokpartĳijen. Terwĳjl de echte stukken zorgvuldig zo ver mogelijk achter de troepen werden verstopt om ooit weer tentoongesteld te worden in een van de nĳerwe musea van Ānciēnasterre.

Ondanks het drakke leven vergaf Hailie de aan zĳjn moeder gedane belofte niet en speurde soms maansfondes lang binnen de gelederen van het leger der losbandigen om iemand op te sporen. Nadat de persoon in kwestie al zĳjn waardevolle bezittingen had verloren/verspeeld ontfvoerde hij deze in het holsf van de nacht en bracht hem naar zĳjn moeder.

Meedogenloos en zonder genade marfelde hij de persoon keerkringen lang om tenslotte zĳjn tong af te snĳden. Daarna kleepte hij de persoon als geestelijke en lief hem achter in een gebacht dat op het punt stond om door het leger te worden ingenomen.

Hailie wist dat Heer Valkar een ware heksenjacht op geestelĳken had geopend, dit vanwege een of andere profete.



Œnciënasterre een land met twee gezichten

Daarom had Hailie, voor de moordenaars van zijn ouders, broers en zussen dit plan bedacht. Hij wist dat Heer Valkar persoonlijk en speciaal voor hen de meest afschuwelijke straffen bedacht, die hij steevast altijd met veel plezier bij woonde.

Deze bedenksels stonden garant voor een pijnlijke en langzame dood.

Œdood worden door, vaak, je eigen maten. Dit was de allieme wraak vond Hailie.

Toen de Grote Oorlog eenmaal was afgelopen was hij een jonge man in de bloei van zijn leven, gespierd, gehard, gefalenleerd en niet geheel onbemiddeld. Helaas heeft zijn moeder dit niet meer mee mogen maken, zij stierf toen Hailie 28 cirkels werd.

Toen Hailie van enclaves vernam en alle hijbehorende restricties besloof hij dat de Œnciënners nooit meer onder de juk van tirannie behoorden te leven. Het feit dat men gedwongen werd om in een kleine enclave te leven, welke slechts een fractie was van wat Œnciënasterre ooit was geweest, deed hem besluiten het heft in eigen hand te nemen.

Samen met een groep gelijkdenkende en een aantal medestanders besloof hij zijn geluk in de woestijn te beproeven. Hoe dat is afgelopen weten we inmiddels, slechts weinigen weten dat dit te danken is aan de visie, de koppigheid en het doorzettingsvermogen van Hailie. De man die zelfgroeide van dief tot de slichter van het huidige Œnciënasterre.

Tot op de dag van vandaag is hij nog steeds de onbetwiste leider van een vooraanstaande groep Ziggy's en beschouwd hij heel Œnciënasterre als zijn thuis.

Er is niemand die zijn naam niet vol eerbied en met respect aanspreekt.

Œnciënasterre een land met twee gezichten

Sharka's:

Sharka's zijn de meest geharde en bekwame krijgers in Œnciënasterre. Zij vormen de persoonlijke lijfwacht van de Grootvizier.

De vaardigheden van de Sharka's zijn minstens even beroemd en berucht als die van het desliids onverslaanbaar geachte Umbrallegioen uit Morgen van Heer Sabriël ten tijde van Heer Valkar.

De Sharka's danken hun beroemdheid voornamelijk aan het feit dat zij geheel bestaat uit eenzich's. De grootste foaf die iemand kan maken is dat hij hun moed en kracht onderschaft. Sharka wordt je slechts door overlevering van vader op zoon. Zodra in het gezin eenmaal een zoon is geboren, freed de vader loe lof de Sharka's. Œls het kind oud genoeg is om te trouwen, kiest hij een vrouw uit binnen de Sharka familie. Waarna het gehele proces zich herhaald. De vrouwen en de kinderen worden volledig onderhouden door de Grootvizier en genieten de beste zorg en bescherming die men zich maar kan wensen, iets waar menig hooggeplaatst persoon in de Far Kingdoms nog jaloers op is.